

Arrest

nr. 111 305 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LIEBENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger van Peul origine te zijn. U werd geboren op 24 oktober 1987 in een klein dorpje te Mamou. Wanneer u twee jaar oud was, nam uw toen kinderloze tante langs vaderskant uw opvoeding voor haar rekening en verhuisde u naar Kindia. Toen u vijf of zes jaar oud was, besloot uw tante u samen met honderd andere meisjes te laten besnijden. Niet alleen stond u bovendien in voor alle huishoudelijke taken na school en moest u klappen incasseren als u de u opgelegde karweien niet opknapte, ook werd u herhaaldelijk misbruikt door uw tantes echtgenoot.

Op uw zestiende leerde u uw aanstaande echtgenoot, (T.M.B.), kennen en zag u uw kans schoon onder uw tantes vleugels uit te komen. Al snel vroeg Mamadou uw hand aan uw tante en ondanks haar aanvankelijke tegenkanting, wist hij uw tantes fiat te verkrijgen door te beloven dat u na uw huwelijk uw studies zou mogen verderzetten. Zo geschiedde. Na uw huwelijk op 26 januari 2003 verhuisde u naar de wijk Simbayah in Conakry, alwaar u aan de universiteit van Sonfonia economie ging studeren. In 2009 staakte u uw universitaire opleiding evenwel omdat de combinatie van uw studie en de zorg voor twee zonen u te zwaar werd. U werd huisvrouw en in 2010 zag uw derde zoon het levenslicht.

U had een uitermate gelukkig huwelijk, maar uw schoonfamilie maakte dat het plaatje net niet perfect was. Met name uw stiefmoeder en de oudere broer van uw man vonden u reeds vanaf het prille begin van uw huwelijk een slechte partij. Wanneer uw stiefmoeder bovendien na uw eerste huwelijksnacht ontdekte dat u geen maagd meer was, begon ze u te haten. Ten overstaan van hen kon u evenwel ten allen tijde op uw echtgenoot rekenen. Hij verdedigde u voortdurend, net zoals hij u onvoorwaardelijk steunde in alles wat u deed.

In februari 2012 vertrok uw echtgenoot naar China om rijst in te slaan in het kader van zijn job als verkoper. Hij keerde echter nooit terug. Nadat zijn auto volledig kapot geslagen werd teruggevonden, concludeerde u dat hij op de luchthaven was opgepakt door soldaten en dat hij was meegenomen naar een voor u onbekende plaats. Gedurende vijf maanden zocht u hem samen met zijn familie overal. Ook schakelde u de hulp in van zijn beste vriend, die naar hem ging informeren in de gevangenissen in Conakry en Kindia. Tevergeefs, uw man bleef spoorloos.

Op een dag kondigde de oudere broer van uw echtgenoot aan dat er een familievergadering werd georganiseerd en dat uw aanwezigheid vereist was. Tijdens die desbetreffende vergadering op 15 juli 2012 kreeg u te horen dat de familie uw echtgenoot dood achtte. Vermits hij nog steeds vermist was na vijf maanden onafgebroken zoeken, werd van u verwacht dat u terugkeerde naar uw ouders. U weigerde. Beslist verklaarde u dat u enkel zou vertrekken indien het lichaam van uw man werd teruggevonden en vooralsnog was dat nog niet aan de orde.

Na één week stond de oudere broer van uw echtgenoot aan uw deur om de eigendomsdocumenten van de zaak en van het huis van uw man op te eisen. U veinsde niet te weten waar u deze documenten kon terugvinden, hetgeen hem ziedend maakte. Uiteindelijk vertrok hij met lege handen, maar niet alvorens u te intimideren en u nog grotere problemen te voorspellen. U diende klacht in tegen uw schoonfamilie bij de politie in de wijk Yimbayah-tannerie. Zij namen nota van uw hele verhaal, maar zonden u nadien terug huiswaarts. Niettemin stelde de politie naar aanleiding van uw klacht een convocaties op om de oudere broer van uw echtgenoot te vorderen zich op het politiebureau aan te melden. Immers, twee dagen later kreeg u de oudere broer van uw man opnieuw over de vloer. Hij betichtte u verantwoordelijk te zijn voor deze aan hem gerichte convocaties en ook ditmaal kreeg u bedreigingen naar het hoofd geslingerd. Wanneer u 's avonds de dag nadien lawaai hoorde op de koer, maande u uw kinderen aan zich te verstoppen onder het bed. De deur werd ingebeukt en u ontwaarde wederom de oudere broer van uw man, ditmaal vergezeld van gewapende mannen in uniform. Terwijl u hardhandig werd aangepakt, werd u hele huis uitgekamd op zoek naar de door de oudere broer van uw man zo gegeerde eigendomsdocumenten. Vermoedelijk gealarmeerd door uw hulpkreten, loste een buur evenwel een aantal schoten in de lucht en koos uw ongewenst bezoek onverrichter zake het hazenpad.

Ontsteld na dit uiterst verontrustende voorval belde u de beste vriend van uw echtgenoot, waarna hij u en uw zonen thuis kwam ophalen. Gedurende één week kon u onderduiken in zijn huis in aanbouw in de wijk Cimenterie, maar voor uw kinderen was dit echter een al te hachelijk onderkomen. Terwijl uw zusje hen in veiligheid bracht bij uw moeder, beloofde de beste vriend van uw man een oplossing uit te dokteren. Hij kwam u na één week oppikken met de boodschap dat u naar de stad moest. De oudere broer van uw echtgenoot was immers te weten gekomen waar u zich schuil hield en wanneer de bewaker van het terrein beweerde niemand te hebben gezien, gaf hij ook hem rake klappen. Gezien terugkeren naar Cimenterie zodoende uitgesloten was, regelde de vriend van uw echtgenoot dat u gedurende nog één week bij een goede klant van uw echtgenoot terecht kon.

Eén dag voor uw effectieve vertrek uit Guinee op 14 augustus 2012, offerde de vriend van uw echtgenoot dat het land verlaten de beste oplossing was. Dankzij de regelingen getroffen door diezelfde vriend, kon u de plaats innemen van de vrouw van een koppel dat normaal samen naar België zou reizen. Hierdoor was het evenwel uitgesloten dat u uw kinderen zou meenemen. Daags na uw

vertrek, op 15 augustus 2012, kwam u zodoende alleen aan in België. Op 16 augustus 2012 werd in Brussel uw dochter (H.A.S.) geboren en op 20 augustus 2012 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een identiteitskaart op uw naam; een geboorteakte van uw dochter; een medisch attest, opgesteld door dokter (S.) op 17 augustus 2012 naar aanleiding van de geboorte van uw dochter; een attest van besnijdenis type II op uw naam, opgesteld door dokter (P.) op 26 oktober 2012; een attest van niet-besnijdenis op naam van uw dochter, opgesteld door dokter (P.) op 26 oktober 2012 en tenslotte een actualisatie van het attest van niet-besnijdenis van uw dochter, opgesteld door Dokter (V.) op 4 maart 2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst vreest dat de familie van uw man u uit de echtelijke woning zal zetten en het hoederecht over uw kinderen zal opeisen, gezien uw schoonfamilie op basis van de onopgehelderde verdwijning van uw man na vijf maanden concludeerde dat hij niet langer in leven was (CGVS p. 11; 20). U verklaarde bovendien niet naar Guinee te kunnen terugkeren, omdat de oudere halfbroer van uw echtgenoot er alles aan zal doen om u de eigendomsdocumenten van het huis en van de zaak van uw man afhandig te maken (CGVS p. 20). Tenslotte vreest u dat iedereen uw dochter bij terugkeer naar uw land van herkomst ten allen tijde kan besnijden (CGVS p. 20).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot de verdwijning van uw man aanzienlijk vaag en incoherent zijn, waardoor de geloofwaardigheid van hetgeen de directe aanleiding van uw problemen vormde op losse schroeven komt te staan.

Zo schetste u aanvankelijk de verdwijning van uw man kortweg als volgt: 'In februari 2012 ging mijn echtgenoot op reis en is hij naar de luchthaven gegaan, daar werd hij opgepakt en meegenomen' (CGVS p. 10). In een poging van het Commissariaat-generaal om een gedetailleerder beeld te bekomen aangaande de manier waarop u dit nieuws vernam, antwoordde u: 'Zijn auto is gevonden en die auto was volledig kapot, het glas, alles was volledig kapot geslagen, ze hebben zijn adresboekje gevonden en dat was van hem' (CGVS p. 14). Dat een vernielde auto die aan de hand van een adresboekje kon worden geïdentificeerd als de wagen van uw man onvermijdelijk leidde tot de conclusie dat uw man op de luchthaven werd opgepakt door soldaten is op zijn zachtst gezegd voorbarig. U sloot zelf evenwel alle mogelijke andere scenario's uit en bevestigde weldegelijk te denken dat het uw man zo verging (CGVS p. 14). Gevraagd waarom u zo overtuigd was van deze gang van zaken en gepolst of uw echtgenoot dan misschien problemen had, ontkende u (CGVS p. 15). Wel opperde u ter verdediging van uw redenering: 'De laatste tijd gingen ze gewoon mensen zo oppakken en mensen vermoorden en diegenen die dat deden zijn mensen die uniformen droegen, ze hadden ook wapens, dat zijn soldaten denk ik' (CGVS p. 15). Voorts waren diezelfde gewapende soldaten naar uw zeggen uw man één keer thuis komen intimideren en terwijl u de redenen hiervoor nooit te weten kwam, beweerde u: 'daarom denk ik dat het precies dezelfde mensen waren die hem oppakten' (CGVS p. 15). Dat uw man, een verkoper die naar uw zeggen niet politiek geëngageerd was en nooit eerder met noemenswaardige problemen was geconfronteerd, plotsklaps zonder enige aanleiding thuis zou worden bedreigd en vervolgens zou worden opgepakt doet wenkbrauwen fronsen (CGVS p. 7; 14; 15). Zelfs in acht genomen dat u niet volledig op de hoogte was van de handel en wandel van uw man en gegeven het feit dat hij mogelijkwerwijs kampte met problemen waar u niets van afwist, is deze door u geopperde gang van zaken desalniettemin weinig plausibel. Te meer aangezien u even later tijdens het gehoor uw stellige bewering dat u soldaten verantwoordelijk achtte voor de verdwijning van uw man heriep. Wanneer het Commissariaat-generaal opperde dat het toch enigszins vreemd is dat de autoriteiten niet zouden weten waar uw man zou zijn als hij werd opgepakt door militairen, verklaarde u plotsklaps: 'Ik weet het niet, ik begrijp het zelf ook niet, wie hem heeft meegenomen, ik begrijp het niet en vind het zelf ook vreemd' (CGVS p. 15). Dit alles vormt reeds een eerste negatieve indicatie met betrekking tot uw asielrelaas.

Daarenboven is het uiterst frappant dat u enerzijds meermaals nadrukkelijk beweerde de oudere broer van uw man in het bijzonder te vrezen, maar dat u anderzijds gemeenzame feitelijkheden over zijn persoon moest schuldig blijven en over hem uitermate vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Gevraagd naar de naam van deze broer, vertelde u dat hij (B.) Mamadou Mustapha heette (CGVS p. 14). U bevestigde bovendien dat hij geen broer van dezelfde vader en dezelfde moeder was, maar dat hij een halfbroer was van uw echtgenoot (CGVS p. 14). Twee wel zeer frappante antwoorden, gezien u deze naam niet vermeldde wanneer eerder tijdens het gehoor werd gevraagd hoe de halfbroers en halfzussen van uw echtgenoot heten (CGVS p. 5). U somde op dat moment slechts drie namen op, zijnde (B.) Amadou, (A.) Kegni en (I.) Barry en u zei er uitdrukkelijk bij: 'Dat is het' (CGVS p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, opperde u: 'Al de rest is jonger dan hem, Mamadou Moustapha is de enige oudere broer' (CGVS p. 14). Dit kan evenwel allerm minst beschouwd worden als een overtuigende rechtvaardiging voor dit uiterst opmerkelijke verschil. Toen u huwde in 2003 moet u immers minstens al hebben horen praten over de oudere broer van uw echtgenoot, gezien u verklaarde: 'Zijn stiefmoeder en zijn oudere broer waren tegen [ons huwelijk], ze wilden niet dat ik met hem trouwde' (CGVS p. 10). Wanneer u even later nogmaals herhaalde dat u niet door de familie werd geaccepteerd, preciseerde u in het bijzonder 'zijn stiefmoeder en zijn oudere broer die wilden mij niet hebben' (CGVS p. 10). Ook na de verdwijning van uw man was het naar uw zeggen voornamelijk zijn oudere broer die op het voorplan trad en u het leven onmogelijk maakte. Zo vertelde u dat hij persoonlijk een familievergadering belegde en dat hij diegene was die u op deze vergadering de familiale beslissing mededeelde dat u werd geacht terug te gaan naar uw ouders (CGVS p. 11). Bovendien bedreigde hij u nadien tot driemaal toe bij u thuis en kreeg hij naar aanleiding van de door u neergelegde klacht bij de politie een convocatie in de bus (CGVS p. 11; 12). Vermits hij u kortom reeds vanaf het begin van uw huwelijk het leven zuur maakte en gezien hij bovendien de directe aanleiding vormde voor uw vlucht, is het volstrekt onaannemelijk dat u desgevraagd zijn naam niet spontaan zou vermelden als (half)broer van uw echtgenoot, louter en alleen omdat hij de enige oudere broer van uw echtgenoot was (CGVS p. 20). Integendeel, aangezien hij een zulke sleutelrol speelde in het door u geopperde asielaanvraag zou eerder worden verwacht dat hij de eerste is waaraan u denkt en wiens naam u noemt.

U overtuigde evenmin wat betreft uw stellige bewering dat de oudere broer van uw man werkzaam is als militair bij de overheid (17; 20). Slechts in uiterst vage bewoordingen kon u immers een soldatenuniform omschrijven als 'gewoon groen met verschillende kleuren, gewoon zo camouflage' (CGVS p. 16). Verder vermeldde u nietszeggend dat u ter hoogte van zijn schouder 'wel iets zag' op zijn uniform, maar u zei niet te weten wat dat was (CGVS p. 16). Gevraagd om alles te vertellen wat u wist over zijn job als militair, beperkte u zich louter tot de vermelding dat hij een uniform droeg (CGVS p. 17). Waar hij werkte wist u niet, omdat u nooit naar zijn werk ging (CGVS p. 17). Ook zijn graad en functie moest u schuldig blijven (CGVS p. 17). Dat u dermate onwetend bent over zijn professionele activiteiten mag verbazen. Expliciet gevraagd of u nooit iets hoorde vertellen over wat hij deed in het leger, verklaarde u: 'Hij mocht mij niet, ik hem nooit met hem gepraat, ik hoef ook niets van hem te weten' (CGVS p. 17). Dat u volkomen niets van zijn werk wist onder het mom dat jullie niet met elkaar praatten en u dit hoegenaamd niet interesseerde, is evenwel geheel onaannemelijk. Op het moment van uw vertrek uit Guinee was hij immers al ruim twaalf jaar uw oudere schoonbroer en redelijkerwijs kan worden aangenomen dat u in al die jaren tenminste een minimum aan informatie zou hebben opgevangen over zijn professionele bezigheden als militair.

Daarenboven staat uw uitspraak dat de oudere broer van uw man u omwille van zijn job ten allen tijde overal in Guinee zou weten terug te vinden volledig haaks op de vaststelling dat hij, ondanks zijn overheidsconnecties, er gedurende vijf maanden niet in slaagde om uw man op te sporen en dat hij uw kinderen niet kon traceren in het dorp van uw moeder (CGVS p. 20; 10-11; 6). Wat betreft de verdwijning van uw man laat u uitschijnen dat u, uw schoonfamilie en de beste vriend van uw man gedurende vijf maanden uiterst minutieuze pogingen ondernamen om hem terug te vinden. U stelde hem overal te hebben gezocht (CGVS p. 10). U beperkte zich niet tot Conakry, maar beweerde: 'Overal waar ik hoorde dat er gevangenis waren, zijn we geweest' (CGVS p. 15). Gezien deze intensieve zoekacties en gezien u er meermaals op hamerde dat soldaten verantwoordelijk waren voor de verdwijning van uw man kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de oudere broer van uw man zijn overheidsconnecties zou aanspreken om hem terug te vinden (CGVS p. 14-15). U repte hier evenwel opmerkelijk genoeg met geen woord over. Wanneer het Commissariaat-generaal stelde dat het toch enigszins vreemd is dat de autoriteiten niet zouden weten waar uw man zou zijn als hij werd opgepakt door militairen, beweerde u plots zelf ook voor een raadsel te staan en zei u niet te weten wie uw man meenam (CGVS p. 15). Hoewel werd gevraagd naar de autoriteiten in het algemeen en niet expliciet

werd geïnformeerd naar de oudere broer van uw man als militair, is deze bocht van honderdtachtig graden in uw relaas uitermate frappant en blijft het volledig onverklaarbaar waarom de oudere broer van uw man geen gebruik zou maken van zijn zogenaamde over Guinee uitgestrekte netwerk aan contacten om uw man terug te vinden. Wat betreft uw kinderen stelde u dat ze vooralsnog bij uw moeder verblijven, maar op het einde van het gehoor voegde u hieraan toe: 'Bij ons zijn de kinderen de eigendom van de familie langs vaderskant en omdat hun vader er niet is zou zijn familie de kinderen recupereren' (CGVS p. 20). In het licht van deze verklaring is het eveneens uiterst opmerkelijk dat uw schoonfamilie niet de door u geopperde connecties van de oudere broer van uw man inschakelde om uw kinderen zo snel mogelijk bij uw moeder weg te halen. Aanvankelijk laat u doorschemeren dat uw moeder de nodige voorzorgen trof en 'samen met uw kinderen in een klein dorpje [is] ondergedoken' (CGVS p. 6). Wanneer het Commissariaat-generaal hier dieper op inging, bleek echter dat niets minder waar is. Gevraagd sinds wanneer uw moeder ondergedoken leefde in Lafou, vertelde u dat ze daarnaartoe verhuisde sinds de dood van uw vader tien jaar geleden (CGVS p. 6; 4). Uw kinderen op hun beurt werden omstreeks begin augustus 2012 door uw zusje bij uw moeder ondergebracht (CGVS p. 12). Indien de oudere broer van uw man werkelijk een militair is met een wijdverbreide contacten over geheel Guinee en indien hij u effectief in het hele land zou weten terugvinden zoals hij binnen slechts een luttele week uw schuilplaats in Cimenterie ontdekte (CGVS p. 12), is het geheel niet plausibel dat hij gedurende ruim negen maanden niet in staat zou zijn uw kinderen op te sporen. Ook deze discrepanties ondergraven wederom ernstig de waarachtigheid van uw verklaringen.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw man na een korte periode van vijf maanden werd dood verklaard door zijn familie en dit zonder dat er enig bewijs voorhanden was om deze vooronderstelling nog maar een minimum te schragen.

In het licht de door uw geopperde stroeve relatie met uw schoonfamilie is het niet geheel ondenkbaar dat ze de verdwijning van uw man zou aangrijpen om te proberen zich van u als ongewenst lid van de familie te ontdoen. Dat evenwel al slechts na vijf maanden een zulk niets ontziend verdict kon worden gevelde wekt verbazing, niet in het minst omdat uit uw verklaringen blijkt dat niets nog maar wees in de richting dat uw man effectief dood was en dat de mogelijkheid dat uw man alsnog zou opduiken zodoende op geen enkele manier uit te sluiten viel. U stelde immers: 'Ik weet echt niet of hij in leven is of niet, ik heb geen idee, ik heb geen nieuws, niets' (CGVS p. 10). Ook de oudere broer van uw man poneerde naar uw zeggen op de door hem bijeengeroepen familievergadering: 'Niemand weet waar hij is, ik weet niet of hij dood is, dus hoeft jij hier niet te blijven' (CGVS p. 11). Gevraagd of er een overlijdensakte was van uw man, antwoordde u zelfs: 'Nee, mijn man is niet dood, dat accepteer ik niet, zijn familie denkt dat hij dood is' (CGVS p. 15). Redelijkerwijs kan evenwel worden aangenomen dat deze louter op speculaties gestoelde overtuiging van uw schoonfamilie geenszins een gegronde reden vormde om reeds een familiale erfenisregeling uit te werken. In een poging van het Commissariaat-generaal om zich hiervan te vergewissen, werd u expliciet gevraagd of er geen tastbaar bewijs diende te bestaan van de dood van uw man alvorens de erfenis kan worden besproken (CGVS p. 16). U liet het evenwel na duidelijkheid te scheppen en herhaalde alleen nogmaals dat uw schoonfamilie overtuigd was dat uw man dood was, omdat hij reeds vijf maanden lang spoorloos was (CGVS p. 16). U maakte dan ook op geen enkele manier aannemelijk dat binnen een dermate kort tijdsbestek zulke drastische maatregelen konden worden vooropgesteld door uw schoonfamilie.

Aansluitend hierbij dient te worden vastgesteld dat - zelfs indien de door u aangehaalde problemen met uw schoonfamilie aan de werkelijkheid zouden beantwoorden, hetgeen in het licht van het voorgaande kan worden betwijfeld - u geenszins aannemelijk maakte dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst. U verzoekt in België om internationale bescherming, maar de Guinese politie gaf weldegelijk gevolg aan de door u neergelegde klacht tegen uw schoonfamilie.

Nadat de oudere broer van uw man u een eerste keer verbaal was komen bedreigen bij u thuis, stapte u uiteindelijk naar de politie in de wijk Yimbayah-tannerie en diende u klacht in tegen uw schoonfamilie (CGVS p. 11; 16). De politie nam nota van uw gehele relaas en twee dagen nadien hoorde u van de oudere broer van uw man dat hij naar aanleiding van uw klacht een convocatie had ontvangen (CGVS p. 11). Deze gang van zaken in acht genomen, is het in eerste instantie uitermate verbazingwekkend dat u het naliet u opnieuw tot de politie te wenden wanneer de bedreigingen door de oudere broer van uw man nadien steeds ernstigere proporties aannamen. Er kan immers bezwaarlijk worden gesteld dat de politie u niet ernstig nam en dat de kans groot was dat ze geen verdere stappen zou ondernemen tegen het almaar excessievere gedrag van de oudere broer van uw man. Daarenboven is het eveneens verbluffend dat u stelde in het geheel niet te weten wat de politie

betreffende uw zaak verder nog ondernam. U hoorde niets van hen en u nam bovendien zelf geen enkel initiatief om meer te weten te komen over de verdere afwikkeling van uw klacht (CGVS p. 16). Ter vergoelijking stelde u: 'Ze hebben gezegd dat ze het zouden onderzoeken en dat kan een tijdje duren, dus ik was aan het wachten' (CGVS p. 16). Deze uitleg is echter allerminst een afdoende verantwoording waarom u zich niet eens de moeite getroostte verdere inlichtingen in te winnen. Meer nog, deze verklaring valt op geen enkele manier te rijmen met uw handelen. Enerzijds stelde u immers dat u het verdere onderzoek afwachtte, maar anderzijds vertrok u een kleine maand later uit Guinee zonder enige verdere informatie over dit onderzoek.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele manier kon overtuigen dat u internationale bescherming behoeft omwille van de door u aangehaalde vrees voor besnijdenis van uw dochter, (H.A.S.), die in België werd geboren.

U verklaarde gekant te zijn tegen besnijdenis, omdat u zelf besneden bent en zodoende de nadelen kent (CGVS p. 17). U vervolgde dat u door uw besnijdenis 'veel complicaties [heeft] gehad', dat u 'gewoon [denkt] dat dat niet goed is' en dat u er 'slechte herinneringen' aan overgehouden hebt omdat er één meisje van uw groep overleed (CGVS p. 17). Ook vermeldde u niet in het ziekenhuis te zijn besneden, maar bij iemand thuis in gevaarlijke omstandigheden (CGVS p. 17). Deze argumentatie op basis van uw eigen ervaringen staat echter in schril contrast met de voordien door u geschetste gang van zaken wat betreft uw besnijdenis. Zo verklaarde u eerder in het gehoor: 'Op mijn vijfde of zesde jaar werd ik besneden door mijn tante langs vaderskant, ik werd niet alleen besneden, maar wij waren in een groepje met honderd meisjes, gelukkig kreeg ik geen complicaties na de besnijdenis, maar er werden wel honderd meisjes tegelijk besneden' (CGVS p. 9). Het is uitermate frappant dat u enerzijds veel complicaties aanhaalde, maar dat u anderzijds stelde gelukkig geen complicaties te hebben ondervonden. Ook is het opmerkelijk dat u aanvankelijk weldegelijk beklemtoonde in grote groep te zijn besneden, maar dat u op geen enkel moment gewag maakte van een overlijden van één van de andere meisjes. Nochtans gaf u aan later tijdens het gehoor aan dat dit een diepgaande indruk op u maakte en stelde u: 'Dat vergeet ik nooit meer' (CGVS p. 17). Gelet op de incoherentie van deze verklaringen komt ook de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielrelaas reeds op de helling te staan.

Wat betreft de door u aangehaalde vrees voor de besnijdenis van uw dochter, beweerde u te niet naar Guinee te kunnen terugkeren omdat iedereen haar zou besnijden (CGVS p. 18). Met name achtte u zowel uw familie, de familie van uw echtgenoot als uw omgeving hiertoe in staat (CGVS p. 18). Als reden voor deze stellige overtuiging dat u iedereen in dit verband vreest, klonk het: 'Ze vragen je mening niet, ze doen het gewoon zonder je toestemming, ze denken dat als ze dat doen, dat ze je een plezier doen, dat is immers onze traditie, alle meisjes laten besnijden' (CGVS p. 18). Echter, u kan op geen enkele manier hard maken dat u niet in de mogelijkheid zou verkeren uw dochter tegen besnijdenis te beschermen, mocht dat al nodig zijn.

Uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt in eerste instantie immers dat er zich in Guinee langzamerhand een mentaliteitswijziging voltrekt met betrekking tot het besnijden van meisjes. De afgelopen jaren is een daling van het prevalentiecijfer van deze traditionele praktijk vast te stellen in het overgrote deel van het land, de steden voorop. In het bijzonder de jongere generatie wordt er almaar minder aan blootgesteld. Aldus dokter (M.K.), die zich baseert op thans nog ongepubliceerde cijfers van UNICEF (United Nations International Children's Emergency Fund) en UNFPA (United Nations Population Fund), worden er vandaag reeds twintig percent minder vrouwen besneden.

Bovendien willen meer en meer ouders, in het bijzonder in stedelijke gebieden en in intellectuele kringen wat ook uw leefwereld is, niet langer dat hun dochter besneden wordt en zijn ze in staat de noodzakelijke omstandigheden te creëren om de besnijdenis van hun dochter te verhinderen tot ze meerderjarig is. U stelde echter: 'Ik zal nooit weten wanneer het zal gebeuren, op elk moment kan iemand haar meenemen, niemand kan haar beschermen in ons land' (CGVS p. 20). Deze verklaring is echter gebaseerd op ongefundeerde veronderstellingen. Immers, u zei: 'Omdat ik geen meisje had (...) daarom heb ik het daar nooit met iemand over gehad' (CGVS p. 18). Gevraagd of u bijvoorbeeld aan uw moeder uw mening met betrekking tot besnijdenis kenbaar maakte, ontkende u (CGVS p. 19). U oordeelde dat uw moeder niet mocht weten dat u tegen besnijdenis bent (CGVS p. 19). Ze zou u gek verklaren en bovendien zou ze naar uw zeggen uw mening veronachtzamen, omdat ze heel traditioneel is ingesteld (CGVS p. 19). Dit is echter allerminst een afdoende verantwoording waarom u niet eens probeerde om de kwestie te bespreken met uw moeder. Dat u ter vergoelijking tenslotte ook

nog aanhaalde te zijn gewaarschuwd door een lerares niet te koop te lopen met uw overtuiging omdat het u ongetwijfeld problemen zou opleveren, overtuigt evenmin. Niet alleen druist dit lijnrecht in tegen uw eerdere bewering 'niet met andere mensen [te hebben] gesproken over hun mening' (CGVS p. 18). Ook blijkt uit uw andere verklaringen dat het geheel onaannemelijk is dat dit u dermate zou hebben afgeschrikt dat u er het zwijgen toe deed. Immers, ten aanzien van uw schoonfamilie kwam u bijvoorbeeld wel zonder aarzelen voor uw mening op en dit terwijl ze zich veel vijandiger opstelde ten opzichte van u (CGVS p. 11). Aangezien u in het hoofdstedelijke Conakry woont, daar gedurende drie jaar een universitaire opleiding genoot en gezien uit uw verklaringen ook blijkt dat u herhaaldelijk tegen de traditie durfde in te gaan (door onder andere op uw zestiende te huwen met een man van wie u hield, tegen de overtuiging van uw schoonfamilie in (CGVS p. 10) en door te weigeren om - tegen de eis van de oudere broer van uw echtgenoot in - het huis van uw schoonfamilie te verlaten na de verdwijning van uw echtgenoot (gehoor CGVS, p. 6)), kan dan ook redelijkerwijs van u worden verwacht dat u voldoende weerbaar bent en de nodige voorzorgsmaatregelen kan treffen en zodoende uw dochter weet te beschermen tegen besnijdenis.

Net omdat u in Conakry woont, blijkt bovendien uit informatie van het Commissariaat-generaal dat u omwille van de beslissing uw dochter niet te laten besnijden niet het voorwerp zou uitmaken van pesterijen. Uit een andere bron blijkt tevens dat ouders die in de stad wonen niet formeel bedreigd worden, noch dat ze worden gediscrimineerd op niveau van werk of dat ze worden onderdrukt door de overheid. Ook het risico dat u zou worden uitgesloten door de gemeenschap waar u deel van uitmaakt is zeer beperkt. Kortom, het is mogelijk uw dochter tegen besnijdenis te beschermen zonder daar zelf noemenswaardige gevolgen van te ondervinden.

Specifiek gevraagd waarom uw familie en uw schoonfamilie voorstander zijn van besnijdenis, wees u erop dat hun standpunt is ingegeven is door traditie. U verklaarde: 'Meisjes worden besneden omdat je dan niet vreemdgaat met een andere man, als je niet besneden bent, krijg je geen man want niemand wil jou, dat is gewoon onze traditie, dat bestaat al heel lang' (CGVS p. 18). Gelet op het feit dat uit uw verklaringen blijkt u een hoogopgeleide, vrijgevochten vrouw bent die op haar zestiende mocht trouwen met de man van haar keuze is het weinig waarschijnlijk dat al uw familieleden er dermate conservatieve opvattingen op na houden als u wil doen uitschijnen. Niettemin, zelfs in het weinig aannemelijke geval dat bepaalde van uw familieleden het plan zouden opvatten uw dochter te besnijden, kan u zich bovendien beroepen op bescherming van de overheid. Uit informatie van Commissariaat-generaal blijkt namelijk dat de autoriteiten reeds in de zomer van 2012 over een juridische basis beschikten om strafrechtelijke stappen te ondernemen. In 2000 werd er immers een wet gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminkingen als misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministers ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien in gevangenisstraffen van drie maanden tot twee jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikel 12 en 13). De teksten laten de ngo's en verenigingen die op wettelijke wijze geregistreerd zijn op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminking eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). Gevraagd of u weet had van deze recente wettelijke ontwikkelingen aangaande besnijdenis, stelde u niets te hebben gehoord (CGVS p. 18). Voorts opperde u dat het niet uitgesloten is dat er een wettelijk kader zou bestaan, maar dat het 'nog niet doorgedrongen [is] bij onze familie, bij onze familie daar zijn tradities' (CGVS p. 18). Niettegenstaande deze door u ingeroepen tradities, stelt deze wet u evenwel in staat af te stappen op de autoriteiten wanneer besnijdenis van uw dochter zou dreigen. Hoewel het in Guineese context soms uitermate moeilijk ligt klacht neer te leggen tegen de eigen familie, blijkt uit uw verklaringen dat dit voor u geen onoverkomelijke drempel kan vormen. U stapte immers al naar de politie om klacht neer te leggen tegen uw schoonfamilie (CGVS p. 11; 16). Indien u klacht zou indienen blijkt uit objectieve informatie bovendien duidelijk dat u, ongeacht de gegeven context en plaats, zal gehoord door de autoriteiten. Volgens *Avocats sans Frontières Guinée* worden klachten tegen besnijders daarenboven effectief in overweging genomen en onderzocht, ondanks de druk die door sommige imams en notabelen wordt uitgeoefend. Ook kan u zich voor bescherming beroepen op ngo's actief op het terrein. Zo stelt bijvoorbeeld de adjunct-directeur van OPROGEM dat in geval van dreigende besnijdenis, hun organisatie effectief tussenkomt. In dit geval is hun rol zowel preventief als repressief. Ze hebben het recht om tussen te komen, verdachten in voorlopige hechtenis te plaatsen en zaken door te verwijzen naar de procureurs. Ter illustratie verklaarde hij dat OPROGEM tussenkwam om te vermijden dat drie meisjes zouden worden besneden door de schoonfamilie terwijl de moeder zich in het buitenland bevond. Ook uw bewering dat organisaties die strijden tegen genitale vrouwenverminking u niet kunnen helpen omdat besnijdenis een traditie is, houdt dus geen steek (CGVS p. 19).

Dat het voor een onbesneden meisje onmogelijk zou zijn te huwen en dat ze op sociaal vlak hierdoor zou worden gemarginaliseerd zoals u suggereerde, wordt eveneens tegengesproken door bovenvermelde informatie. Dankzij gecoördineerde acties van de overheid en ngo's kunnen meisjes die niet zijn besneden weldegelijk een normaal leven leiden. De sociale afwijzing vindt vooral plaats op het platteland waar iedereen elkaar kent. Stedelingen zijn echter niet erg gefocust op het uitvoeren van deze traditionele praktijk en worden bovendien in sterke mate blootgesteld aan mediacampagnes rond besnijdenis, voornamelijk via de radio. De Guineese autoriteiten strijden immers actief tegen besnijdenis door sensibiliserings- en preventiecampagnes, die worden georganiseerd in samenspraak met zowel internationale organisaties (zoals de Wereldgezondheidsorganisatie) als nationale organisaties (zoals CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF, ...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Deze samenwerking concretiseert zich met name door de verspreiding van didactische modules in voor scholen, seminars voor religieuze verantwoordelijken, de participatie aan de dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen en in berichten via de radio. De huidige presidentsvrouw is eveneens actief tegenstander van besnijdenis. Ze creëerde in februari 2011 een eigen stichting en betracht via deze weg te strijden tegen traditionele praktijken die schadelijk zijn voor de gezondheid van de vrouw. Ook religieuze leiders zijn betrokken bij de sensibiliseringscampagnes. Zo zijn in mei 2010 bijvoorbeeld een zestigtal religieuze leiders uit heel Guinee, zowel moslims als christenen, samengekomen in Conakry in het kader van bezinningsdagen rond de praktijk van besnijdenissen. In april 2011 vond er in Conakry een workshop plaats op het sub-regionale niveau waar religieuze leiders verzamelden. Dit alles zet des te meer de besnijdenis van uw dochter, die u als onontkoombaar wil doen uitschijnen in geval van terugkeer naar Guinee, op losse schroeven.

Het is tenslotte uiterst merkwaardig dat u geen namen van organisaties of verenigingen kende die ijveren tegen besnijdenis en dat u absoluut niet van op de hoogte was van enige initiatieven hiertegen van de overheid (CGSV p. 18; 19). Dat u, die beweerde vanaf zes à zevenjarige leeftijd gekant te zijn tegen besnijdenis en die om uw dochter tegen deze praktijk te beschermen internationale bescherming verzoekt, dermate onwetend bent aangaande de talrijke ngo's die actief zijn op het terrein en betreffende de actieve strijd die de Guineese autoriteiten voeren tegen besnijdenis doet een gebrek aan belangstelling vermoeden. Het feit dat u nog niet bevallen was van uw dochter toen u Guinee verliet, is allerm minst afdoende rechtvaardiging. U informeerde immers ook niet vanuit België wat de mogelijkheden tot bescherming zijn. Indien een terugkeer naar uw land van herkomst werkelijk uitgesloten is omwille van de vrees voor besnijdenis van uw dochter, kan er op zijn minst worden verwacht dat u meer belangstelling zou tonen aangaande de ontwikkelingen in Guinee op dit vlak.

Gelet op hetgeen voorafgaat maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u omwille van de problemen met uw schoonfamilie noch uit vrees voor besnijdenis van uw dochter internationale bescherming behoeft en niet zou kunnen terugkeren naar Guinée.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. U legt een identiteitskaart op uw naam en een geboorteakte van uw dochter voor, maar deze informatie wordt hierboven echter op geen enkel moment in twijfel getrokken. Hetzelfde geldt voor het medisch attest, opgesteld door dokter (S.) op 17 augustus 2012 naar aanleiding van de geboorte van uw dochter op 16 augustus 2012. Het attest op uw naam, opgesteld door dokter (P.) op 26 oktober 2012, vermeldt een besnijdenis van type II. Gezien u deze traditionele praktijk reeds geruime tijd geleden hebt ondergaan, kan u omwille van deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal dat in Guinee herbesnijdenis enkel aan de orde is in twee zeer specifieke gevallen tijdens de herstelperiode na de eerste besnijdenis. Met name enkel na een 'medische besnijdenis' of na een oppervlakkig uitgevoerde besnijdenis is herbesnijdenis mogelijk. Wel kan ook een echtgenoot een tweede besnijdenis vragen. Dit doet zich evenwel enkel voor in zeer uitzonderlijke situaties en vooral wanneer het om minderjarigen gaat (SRB, Guinée – Les mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus en september 2012, p. 12). Uit geen van uw verklaringen blijkt dat u zich bevindt in één van de bovenvermelde situaties waarin herbesnijdenis tot de mogelijkheden behoort. Zodoende zijn er goede redenen om aan te nemen dat u niet zal worden herbesneden. Het attest van niet-besnijdenis op naam van uw dochter, opgesteld door dokter (P.) op 26 oktober 2012 en de actualisatie hiervoor door dokter (V.) op 4 maart 2013 toont tenslotte enkel aan dat uw dochter niet besneden is, hetgeen niet wordt betwist.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van de parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4§2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (SRB, Guinee: Situatie op het vlak van veiligheid, Cedoca, april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In het eerste onderdeel van een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 *juncto* artikel 57/7bis van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 1 (2) van het Protocol op het statuut van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster vangt aan met een theoretische uiteenzetting van de notie "het behoren tot een bepaalde sociale groep" in artikel 1 A (2) van het voormelde Verdrag van Genève, toegepast op de vrouw en met verwijzing naar rechtspraak van de Raad.

Betreffende de verdwijning van haar echtgenoot is verzoekster standvastig en consequent in haar uitleg en kan zij zich niet van de indruk ontdoen dat haar echtgenoot werd meegenomen door militairen, hetgeen volgens haar de laatste tijd wel vaker gebeurde in Guinee. Verzoekster verwijst naar het "Algemeen Ambtsbericht Guinee" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2013 dat verschillende voorbeelden van ongeregelde heden geeft die plaatsvonden tussen burgers en ordetroepen in de recente afgelopen tijd. Verzoekster had dan ook grond om aan te nemen dat haar man was meegenomen door militairen, gelet op de situatie in Guinee.

Dat verzoekster aanvankelijk bij de opsomming van de halfbroers van haar echtgenoot de naam "(B.) Mamadou Mustapha" niet vermeldde hoewel hij mee aan de basis ligt van haar ingeroepen vrees, wijdt verzoekster aan een vergetelheid, waarmee zij slechts na de pauze gedurende haar gehoor geconfronteerd werd, zodat zij zich niet heeft kunnen verbeteren op het ogenblik zelf dat zij de opsomming moest geven. Nochtans heeft de commissaris-generaal de plicht haar op tegenstrijdigheden te wijzen, aldus verzoekster.

Dat verzoekster niet met zekerheid kan zeggen welke graad en welke taken haar schoonbroer als militair uitoefende, omdat daar niet werd over gesproken en al zeker niet tussen verzoekster en haar schoonbroer, aangezien zij in onmin leefden met elkaar, hoeft niet te verbazen en is voor het overige irrelevant voor het beoordelen van de ingeroepen vrees voor vervolging. Verzoekster heeft naar best vermogen een uniform proberen te beschrijven, waaraan voor het overige ook niet dient getwijfeld te worden, aangezien er in Guinee veel soldaten over straat lopen.

Dezelfde redenering kan volgens verzoekster doorgetrokken worden naar waar verweerder meent dat zij een objectief verslag moet kunnen geven omtrent de zoektocht van haar schoonbroer naar haar verdwenen echtgenoot omdat de schoonbroer "toch connecties had met overheidsinstanties". Wanneer het contact tussen verzoekster en haar schoonbroer wordt verbroken na de verdwijning van haar echtgenoot, zeker nu men in de schoonfamilie haar liever kwijt dan rijk was en de goederen en kinderen wilde opeisen, hoeft het niet te verbazen dat zij volledig buitenspel werd gezet in het kader van de zoektocht naar haar echtgenoot.

Waar verweerder meent dat het onmogelijk is dat verzoeksters schoonbroer met zijn overheidsconnecties niet in staat zou zijn om zijn eigen broer terug te vinden of om meer informatie te bekomen, stelt verzoekster dat waar verweerder eerst haar vermoeden dat haar echtgenoot door militairen werd meegenomen, ongeloofwaardig achtte, dit hem nu wel goed uitkomt wanneer haar schoonbroer erbij betrokken wordt. Verzoekster wijst er nogmaals op dat zij buitenspel gezet werd en dus niet op de vragen hieromtrent kon antwoorden. Vanuit het standpunt van de schoonfamilie aanvaardt verweerder dit buitenspel zetten dan weer wel, waar hij stelt: *"is het niet geheel ondenkbaar dat ze de verdwijning van uw man zou aangrijpen om te proberen zich van u als ongewenst lid van de familie te ontdoen"*. Het kan verzoekster ook niet kwalijk worden genomen dat zij niet weet of haar echtgenoot nog in leven is of niet.

Waar verweerder stelt dat zij een beroep kan doen op de lokale autoriteiten, wijst verzoekster erop dat zij wel degelijk een beroep deed op deze autoriteiten: zij diende klacht in tegen haar schoonbroer. Dat deze klacht geen resultaat opleverde, kan verzoekster niet verweten worden. Het feit dat zij niet alles minutieus opvolgde, heeft te maken met de dreigementen en fysieke aantastingen vanwege haar schoonbroer en diens familie, die zij mocht ontvangen nadat de schoonbroer de convocatie had gekregen. Intussen diende verzoekster, die de uitkomst van het onderzoek afwachtte, haar vlucht uit het land te organiseren, zodat het weinig aannemelijk is dat, te meer gelet op de connecties van haar schoonbroer met de autoriteiten, haar klacht, dewelke zich overigens in het intra-familiaal milieu afspeelde, serieus zou genomen worden. Verzoekster verwijst naar het "Algemeen Ambtsbericht Guinee" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2011 en besluit dat zij de lokale hulp van de autoriteiten niet kan inroepen. Haar klacht was uiteindelijk in de doofpot beland, maar zij had zich daarmee wel een nog grotere toorn vanwege haar schoonfamilie op de hals gehaald.

Waar verweerder haar eigen ervaringen op het punt van besnijdenis hekelt, vraagt verzoekster zich af welke relevantie dit onderdeel heeft, nu het duidelijk is dat zij zelf besneden is en heeft aangegeven tegen traditionele besnijdenis te zijn en haar dochter hiertegen te willen beschermen. Verder verliest verweerder uit het oog dat haar dochter in België geboren is en zij dus bij het verlaten van Guinee nog niet wist dat zij een dochter zou krijgen. Waar zij volgens de bestreden beslissing maar via lokale initiatieven heil moet zoeken, voert verzoekster aan dat van haar niet verwacht kan worden dat zij zich vóór de geboorte van haar dochter hierover vergewist zou moeten hebben. Verzoekster wordt onterecht verweten ook in België geen onderzoek te hebben gedaan naar potentiële beschermingsmechanismen in Guinee. Afgaande op haar eigen ervaringen was verzoekster ervan overtuigd dat er in Guinee geen afdoende bescherming kan worden geboden. Het feit dat zij woonachtig is in het hoofdstedelijke Conakry en aldaar een kortstondige universitaire studie genoot (in de economie, niet in de antropologie, sociologie of het recht), ontnemt deze vrees niet. Verzoekster verwijst tevens nog naar een verklaring van een advocatenassociatie te Conakry.

Aangaande de informatie in verband met vrouwenbesnijdenis waarop verweerder zich baseert, voert verzoekster aan dat er tal van alternatieve bronnen beschikbaar zijn waaruit andere informatie kan worden afgeleid. Verzoekster stelt dat zelfs met het bestaande wettelijk kader het gewoonterecht nog steeds de bovenhand heeft op het wettelijk recht. Zij verwijst naar enkele zinnen uit internetartikelen. Er kan van verzoekster niet verwacht worden dat zij na terugkeer naar Guinee ondergedoken zou leven, hetgeen mensonwaardig zou zijn. Verzoekster verwijst ook nog naar artikel 57/7bis van de

vreemdelingenwet en meent dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade van besnijdenis van haarzelf en haar dochter zich opnieuw zal voordoen.

2.1.2. In het tweede onderdeel van een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 *juncto* artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder beperkt zich bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming tot het vermelden van het feit dat er in Guinee geen sprake is van een conflict of van willekeurig geweld, terwijl de elementen in het dossier juist aantonen dat de subsidiaire bescherming moet beoordeeld worden in het licht van de specifieke ingeroepen motieven dewelke ressorteren aan het reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster meent wel degelijk minstens gerechtigd te zijn op subsidiaire bescherming, daar de weigeringsbeslissing *a priori* niet de toets aan artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) doorstaat.

2.1.3. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift het volgende stuk: een verklaring van advocaten te Conakry (stuk 3).

Met een aangetekend schrijven van 5 juli 2013 brengt verzoekster tevens de volgende stukken bij: een klacht van 15 april 2012 (stuk 4), een "*fiche d'annotation*" van 15 april 2012 (stuk 5) en een "*compte rendu d'évènement*" van 23 april 2012.

2.1.4. Ter terechtzitting legt verzoekster een "*rapport d'expertise sur le terrain*" neer van de "*Organisation Guinéenne de défense des droit de l'homme et du citoyen*" aangaande vrouwenbesnijdenis.

2.2.1. In zoverre verzoekster zich beroept op de schending van artikel 3 EVRM, dient opgemerkt dat de feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève *mutatis mutandis* gelijk is aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Betreffende de verdwijning van haar echtgenoot stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht vast dat verzoekster niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Verzoekster verwijst naar het "Algemeen Ambtsbericht Guinee" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2013 waarin melding wordt gemaakt van confrontaties tussen militairen en burgers en dat het leger wordt beschuldigd van aanvallen op burgers, maar deze informatie vermag aan de vaststellingen in de bestreden beslissing geen afbreuk te doen. Deze informatie is namelijk van louter algemene aard, terwijl verzoekster de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen en hier, gelet op het voorgaande, in gebreke blijft. Bijgevolg stelt de bestreden beslissing terecht: *"Dat uw man, een verkoper die naar uw zeggen niet politiek geëngageerd was en nooit eerder met noemenswaardige problemen was geconfronteerd, plotsklaps zonder enige aanleiding thuis zou worden bedreigd en vervolgens zou worden opgepakt doet wenkbrauwen fronsen (CGVS p. 7; 14; 15). Zelfs in acht genomen dat u niet volledig op de hoogte was van de handel en wandel van uw man en gegeven het feit dat hij mogelijkwerwijs kampte met problemen waar u niets van afwist, is deze door u geopperde gang van zaken desalniettemin weinig plausibel. Te meer aangezien u even later tijdens het gehoor uw stellige bewering dat u soldaten verantwoordelijk achtte voor de verdwijning van uw man heriep. Wanneer het Commissariaat-generaal opperde dat het toch enigszins vreemd is dat de autoriteiten niet zouden weten waar uw man zou zijn als hij werd opgepakt door militairen, verklaarde u plotsklaps: 'Ik weet het niet, ik begrijp het zelf ook niet, wie hem heeft meegenomen, ik begrijp het niet en vind het zelf ook vreemd' (CGVS p. 15). Dit alles vormt reeds een eerste negatieve indicatie met betrekking tot uw asielrelaas."*

De bestreden beslissing stelt terecht vast dat verzoekster de naam van de oudere halfbroer van haar echtgenoot, (B.) Mamadou Mustapha, aanvankelijk niet vermeldde wanneer haar gevraagd werd wie de halfbroers van haar echtgenoot waren en haar antwoord op deze vraag zelfs afsloot met de woorden *"Dat is het"*. Verzoekster meent dat het louter om een vergetelheid gaat, die binnen de grenzen van het aanvaardbare zou opgehelderd zijn indien de *protection officer* haar er meteen mee geconfronteerd had. Nochtans mag van haar worden verwacht dat zij correct en volledig antwoordt op een vraag inzake familiebanden, zeker wanneer deze van belang zijn in haar asielrelaas. Verzoekster is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij aflegt. Verzoekster beëindigde haar aanvankelijke opsomming met de woorden *"Dat is het"* (gehoorverslag CGVS, p. 5). Bovendien kon de *protection officer* verzoekster niet eerder confronteren met het feit dat zij de naam van de oudere halfbroer van haar echtgenoot niet vermeld had, aangezien zijn naam pas werd vermeld na de pauze tijdens het gehoor op het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Verzoekster vermeldde zijn naam evenmin tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 13, p. 3). Dat verzoekster de naam van de oudere halfbroer van haar echtgenoot niet spontaan vermeldt wanneer haar naar de halfbroers van haar echtgenoot gevraagd wordt, terwijl hij een cruciale rol speelt in haar asielrelaas, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Verder is het evenmin geloofwaardig dat verzoekster slechts summiere verklaringen kan afleggen aangaande de werkzaamheden van haar schoonbroer, (B.) Mamadou Mustapha, als militair. Verzoekster weet niet waar hij werkte, welke taken hij heeft of welke graad en functie hij bezit (gehoorverslag CGVS, p. 17). Verzoekster kon enkel verklaren dat hij een uniform droeg en dan nog enkel dat het groen is "met verschillende kleuren, gewoon zo camouflage" en dat zij "wel iets" zag ter hoogte van de schouder zonder te weten wat dat is (gehoorverslag CGVS, p. 16 en 17). Aangezien haar schoonbroer een centrale rol speelt in verzoeksters asielrelaas, mag van haar verwacht worden dat zij zich de nodige inspanningen getroost om meer informatie met betrekking tot haar schoonbroer en diens activiteiten te bekomen. Dit klemmt des te meer daar verzoekster verklaarde dat zij sinds 2003 met haar echtgenoot gehuwd is en haar schoonbroer altijd tegen dit huwelijk gekant was (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 10), alsook dat zijn werkzaamheden als militair hem in staat zouden stellen haar overal in Guinee te vinden (gehoorverslag CGVS, p. 20). Dat verzoekster en haar schoonbroer in onmin leefden met elkaar en met elkaar niet spraken over zijn werkzaamheden, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Dat er veel soldaten over straat lopen in Guinee is evenmin een afdoende verklaring voor verzoeksters beperkte kennis van haar schoonbroers werkzaamheden, integendeel, men kan verwachten dat verzoekster daardoor beter in staat zou zijn een militair uniform en de eraan verbonden

functies te beschrijven. Verzoeksters summiere kennis van de werkzaamheden van haar schoonbroer als militair doet, gelet op diens centrale rol in haar asielrelaas, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit asielrelaas.

In het kader van haar schoonbroers werkzaamheden als militair is het niet aannemelijk dat hij, ondanks zijn overheidsconnecties, er niet in zou slagen gedurende vijf maanden verzoeksters echtgenoot op te sporen en evenmin haar kinderen kon traceren in het dorp van haar moeder, terwijl hij volgens haar wel in staat zou zijn om, omwille van zijn militaire werkzaamheden, verzoekster overal in Guinee terug te vinden (gehoorverslag CGVS, p. 6, 10-11 en 20). Waar verzoekster stelt dat zij volgens verweerder een objectief verslag moet kunnen geven over de zoektocht naar haar echtgenoot, maar dat zij dit niet kan omdat zij door haar schoonfamilie "buitenspel" gezet werd, stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht dat verzoekster zich hier baseert op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Er wordt van verzoekster niet verwacht dat zij een objectief verslag kan geven van voormelde zoektocht, doch zijn haar verklaringen dat haar schoonbroer militair zou zijn en haar overal in Guinee zou kunnen vinden omdat hij voor de overheid werkt, niet te verzoenen met haar verklaringen dat hij haar echtgenoot noch haar kinderen kon vinden. Verder is het ook opmerkelijk dat verzoekster aanvankelijk zeer duidelijk was in haar vermoeden dat haar echtgenoot op de luchthaven werd opgepakt door militairen, terwijl zij later, nadat haar erop werd gewezen dat het vreemd is dat via de autoriteiten niets over haar echtgenoot kon vernomen worden hoewel hij door militairen zou zijn opgepakt, plots stelde niet te weten wie hem heeft meegenomen (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 14-15).

Het is verder opmerkelijk dat verzoeksters schoonfamilie reeds tracht een erfeniskwestie te regelen wanneer haar echtgenoot nog slechts vijf maanden verdwenen is en nog niet is komen vast te staan dat hij overleden is. Verzoekster heeft geen nieuws over haar echtgenoot en weet niet of hij nog in leven is, al weigert zij te aanvaarden dat hij dood is (gehoorverslag CGVS, p. 10, 11 en 15). Dat haar schoonfamilie dergelijke drastische stappen zou zetten louter om verzoekster "buitenspel" te zetten, is niet aannemelijk, daar er gedurende vijf maanden intensief naar haar echtgenoot zou gezocht zijn (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Verzoekster komt niet verder dan het uiten van speculaties en veronderstellingen.

Verder kan verzoekster niet aannemelijk maken dat zij niet kan rekenen op de bescherming van de Guineese autoriteiten. Verzoekster zou immers klacht ingediend hebben bij de politie in de wijk Yimbayah-tannerie tegen haar schoonbroer nadat die haar verbaal kwam bedreigen bij haar thuis, waarop haar schoonbroer naar aanleiding van de klacht een convocatie zou ontvangen hebben (gehoorverslag CGVS, p. 11). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk ernstig werd genomen en dat er verdere stappen werden ondernomen door de Guineese autoriteiten. In dit licht is het onbegrijpelijk dat verzoekster niet opnieuw naar de politie stapte wanneer de bedreigingen van haar schoonbroer steeds ernstiger werden, maar dat zij enkel het onderzoek in het kader van haar eerste klacht afwachtte (gehoorverslag CGVS, p. 16).

De stukken die verzoekster met een aangetekend schrijven van 5 juli 2013 bijbracht, kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen, integendeel. De klacht (stuk 4) is een handgeschreven brief van verzoekster zodat hieraan, aangezien deze van verzoekster uitgaat, geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Inzake de "*fiche d'annotation*" en de "*compte rendu d'évènement*" (stuk 5 en 6) dient te worden opgemerkt dat dit kopieën betreffen van interne documenten waaromtrent verzoekster niet aantoonst hoe zij deze zou kunnen bekomen. Tevens betreffen het kopieën waaraan geen authenticiteitswaarde kan worden gehecht aangezien ze eenvoudig door knip- en plakwerk kunnen worden samengesteld. Ten overvloede merkt de Raad op dat het niet aannemelijk is dat een officiële Guineese overheidsinstantie een e-mailadres gebruikt van "yahoo.fr" (zie stuk 6).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster de verdwijning van haar echtgenoot en haar vrees voor haar schoonfamilie niet aannemelijk weet te maken.

Wat betreft de besnijdenis van verzoeksters dochter blijkt uit door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat steeds meer ouders in Guinee, vooral in stedelijk gebied – waarvan verzoekster afkomstig is – en onder intellectuelen – verzoekster heeft universitaire studies gedaan –, niet langer willen dat hun dochter besneden wordt en er tevens in slagen hun dochter tegen besnijdenis te beschermen tot zij meerderjarig is. Tevens blijkt uit deze informatie dat ook de Guineese autoriteiten erg actief zijn op dit vlak. Zo werd in 2000 een wet gestemd die vrouwenbesnijdenis expliciet als misdrijf vermeldt. Deze wet kreeg in 2010 uitvoering. Aldus beschikken

de Guineese autoriteiten over een juridische basis om vervolging in te stellen, hetgeen ook reeds gebeurde. Daarnaast kunnen de op regelmatige wijze op het Guineese grondgebied geregistreerde verenigingen die zich met vrouwenbesnijdenis bezig houden, zich burgerlijke partij stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken. Bovendien tracht de overheid via allerhande preventie- en sensibiliseringscampagnes de praktijk van vrouwenbesnijdenis te bannen, in samenwerking met internationale en nationale organisaties. Onbesneden meisjes en hun ouders kunnen dankzij deze acties een zo goed als normaal leven leiden. Voorts blijkt uit deze informatie dat de mentaliteit in Guinee aangaande vrouwenbesnijdenis zich in positieve zin aan het wijzigen is en dat een daling van de prevalentie van vrouwenbesnijdenis zich heeft ingezet. Aangezien verzoekster op haar zestiende huwde met een man van wie zij hield, maar tegen de overtuiging van haar schoonfamilie (gehoorverslag CGVS, p. 10) en door te weigeren het huis van haar schoonfamilie te verlaten en zodoende tegen de wil van haar schoonfamilie in te gaan, kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoekster voldoende weerbaar is en de nodige voorzorgsmaatregelen kan treffen om haar dochter tegen besnijdenis te beschermen.

Waar verzoekster de informatie van verweerder aangaande vrouwenbesnijdenis bekritiseert en stelt dat er "tal van alternatieve bronnen" beschikbaar zijn waaruit andere informatie kan worden afgeleid en daarbij enkele zinnen citeert uit een aantal internetartikelen, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoekster geen objectieve gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat de informatie van verweerder onjuist of achterhaald is, alsook dat de citaten dermate algemeen zijn dat zij niet in staat zijn de concrete informatie van verweerder te weerleggen en aan te tonen dat verzoekster haar dochter in Guinee niet zou kunnen beschermen. Hetzelfde geldt overigens voor de "verklaring van een advocatenassociatie in Conakry" die verzoekster bij haar verzoekschrift voegde (stuk 3).

Het "*rapport d'expertise sur le terrain*" van de "*Organisation Guinéenne de défense des droit de l'homme et du citoyen*" dat verzoekster ter terechtzitting neerlegde, stelt dat er in Guinee nog steeds meisjes besneden worden en dit soms zonder de toestemming van de ouders. Dat er nog meisjes besneden worden, wordt door de informatie van verweerder niet ontkend. Waar verzoekster stelt dat van haar geen initiatieven in Guinee verwacht kon worden om hulporganisaties te raadplegen omdat zij pas in België bevallen is van haar dochter, dient opgemerkt dat verzoekster verklaarde in Guinee reeds tegen vrouwenbesnijdenis gekant te zijn sinds haar eigen besnijdenis en dat zij reeds gehoord heeft van de preventie- en sensibiliseringscampagnes die gevoerd worden (gehoorverslag CGVS, p. 17 en 19). Het is tevens niet aannemelijk dat verzoekster niet weet dat vrouwenbesnijdenis in Guinee expliciet strafbaar werd gesteld en geen namen van organisaties of verenigingen kent die zich tegen vrouwenbesnijdenis inzetten (gehoorverslag CGVS, p. 18 en 19). Dat verzoekster in Guinee nog niet wist dat zij een dochter zou krijgen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bovendien deed zij ook in België geen moeite om zich te informeren omtrent de beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst.

Verzoekster heeft zelf de besnijdenis reeds ondergaan, waardoor haar daarvoor geen bescherming meer kan worden geboden. Volgens de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') vind een herbesnijdenis in Guinee slechts plaats in enkele specifieke gevallen, waarin verzoekster zich echter niet bevindt, zodat haar ook omwille van een risico op herbesnijdenis geen bescherming moet worden gegeven. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat deze informatie onjuist of achterhaald is.

Waar verzoekster een theoretische uiteenzetting geeft over het begrip "het behoren tot een bepaalde sociale groep" in artikel 1 A (2) van het voormelde Verdrag van Genève, voert verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht aan dat verzoekster er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, zodat het behoren tot een bepaalde sociale groep in de zin van artikel 1 A (2) van het voormelde Verdrag van Genève niet relevant is. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient tevens opgemerkt dat de precedentenwerking niet aanvaard wordt in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoekster incoherente verklaringen aflegde omtrent haar eigen besnijdenis, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS